Mihai Mateiu

În creștere

PROZĂ SCURTĂ

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Carmen Eberhat

Design copertă: Vlad Sulea
Foto copertă: Antoniu Bumb

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Rodica Crețu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MATEIU, MIHAI
În creştere / Mihai Mateiu. - Bucureşti : Editura Trei, 2023
ISBN 978-606-40-1935-6
821.135.1

Copyright © Editura Trei, 2023
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1935-6

debut & post[1]

Era toamnă, tocmai împlinisem 19 ani, o dădusem în bară cu admiterea la facultate și, ca să scap de armată, intrasem la un post-liceal de rahat, unde-mi venea să mă sinucid de plictiseală la fiecare curs. Maică-mea abia dacă-mi mai vorbea, o făcusem de râs în *tot orașul*. De parcă nimeni din orașul ăla amărât n-ar fi avut altă treabă! Oricum, mi se rupea de rușinea și de așteptările ei, care n-aveau nimic de-a face cu mine. Cum să știu *ce vreau să fac în viață* și *care-mi sunt prioritățile* dacă n-aveam nicio idee despre sensul nenorocitei ăsteia de vieți, condamnată din start la moarte. Voiam să mă salvez, asta voiam, nu să merg înainte ca o oaie, dar ea nu putea pricepe lucrul ăsta. Așa

[1] Titlurile primelor două abume ale lui Björk.

cum nu putea înțelege nici de ce prietenii și *fufa de sub a cărei fustă nu-mi mai pot scoate capul* erau, da, mult mai importanți decât fizica și chimia. La fel și cărțile cu care-mi *omoram timpul* și muzica pe care-o ascultam *la infinit*, singurele repere în marea aia de nesiguranță și teamă. În fine, nu făceam decât să ne certăm și să ne rănim unul pe altul, după care suferem, fiecare în camera lui. Iar taică-meu alunecase de prea mult timp și prea adânc în beția lui continuă, ca să-l mai poată salva cineva.

Nici cu Irma, *fufa*, lucrurile nu mergeau grozav. De fapt se cam dusese naibii totul după ce, eram sigur, mă-nșelase de două ori. Avusesem discuții lungi, agonice, care nu duseseră decât la o tristețe covârșitoare. Și la frustrare, pentru că, deși simțisem c-o urăsc și că n-o să mai pot avea încredere în ea vreodată, nu fusesem în stare s-o părăsesc. Doar gândul de a face asta declanșa în mine o teamă atât de mare, încât începeam să-i găsesc tot felul de scuze idioate. Nu mai petreceam însă tot timpul cu ea, ca înainte, ci ne vedeam de multe ori doar la școală. Postlicealul funcționa în aceeași clădire cu liceul pe care-l terminasem și la care ea era încă elevă, iar în pauze mergeam din reflex

să fumăm împreună, deși uneori n-aveam de fapt chef de ea și mi se părea că debitează numai tâmpenii. Noroc cu Filip, un coleg de liceu care urmase același parcurs de rahat ca și mine. Venea de multe ori cu noi, deși nu fuma, și nu mă lăsa să mă deprim, glumind și prostindu-se. Cu el plecam și de la cursuri și jucam baschet ore întregi sau ne plimbam prin pădure, visând că o să ne facem psihologi.

Iar după-amiezile am început să merg din nou în Parc, unde nu prea mai călcasem de când aveam prietenă. Habar n-aveam de ce se-ntâmplase asta, pentru că locul ăla era adevărata mea casă de ani de zile. Știam doar că avusese de-a face cu Irma — cu lumea din care venea ea, cu muzică de mahala și telenovele, cu haine și expresii de mică țoapă, de care mi-era într-un fel rușine. Oricum, am fost șocat de câte se schimbaseră într-un an. O parte dintre băieți dispăruseră din peisaj, alții se tunseseră și începuseră să lucreze. David își făcuse propria trupă cu care repeta la o sală închiriată, iar Claponu' avea gagică, trăgea de fiare și vorbea numai despre mașini. Doar cu Zinu, prietenul meu cel mai bun, am reluat totul de parcă abia ne-am fi

despărțit cu o seară în urmă. Iar după câteva zile nu mai reușeam să pricep cum de putusem trăi atâta timp fără discuțiile noastre nesfârșite despre artă, Dumnezeu și femei. De schimbat, se schimbase și el. Acum ieșea cu o gașcă de ciudați de la Arte și din „Papiu“, se-mbrăca ca un hipiot și nu mai asculta decât The Doors, Pink Floyd și Janis Joplin. Adevărul e că, destul de repede, a ajuns să-mi placă și mie muzica aia, pe care-o puneau peste tot, inclusiv în barurile mizere în care se făceau praf. Și mi-au plăcut și noii lui prieteni, cu care, oricât de tare ne-mbătam, aveam ce povesti — ne frământau aceleași probleme, căutam același sens adânc, *adevărat* al vieții. Și, neaflându-l, ne găseam consolarea în aceleași cărți, muzici și visuri cu fete frumoase.

Abia atunci, într-una din discuțiile noastre târzii de pe treptele bisericii din Parc, Zinu mi-a mărturisit că nu-nțelesese niciodată relația mea cu Irma, pe care, deși o întâlnise doar de câteva ori, n-o putea înghiți. Am evitat răspunsul, pentru că nu mi-era nici mie clar și, în plus, unele lucruri nu i le puteam spune nici măcar lui. Cum ar fi că mă combinasem cu Irma pentru sex, dar că nici măcar asta nu mersese prea bine.

Așa că l-am lăsat pe Zinu să înțeleagă că nu vreau să discutăm despre subiectul ăsta. El, în schimb, îmi povestea nonstop despre tipa de care se-ndrăgostise de curând și care-l obseda. O chema Manuela, era într-a zecea la „Papiu“, brunetă cu părul scurt, asculta Nirvana și alte trupe punk și grunge, se îmbrăca *altfel* și auzise de Miró. Cum nu prea ieșea în oraș, Zinu o așteptase de câteva ori în fața școlii și o condusese acasă. Într-un rând îi luase și flori, dar ea râsese de gestul lui, făcându-l să se simtă aiurea. Am trecut prin toate întâlnirile lor cadru cu cadru, prin fiecare moment în care inima prietenului meu o luase razna, am trăit cu el fiecare speranță și dezamăgire, i-am simțit teama și dorința nebună. Și toate astea mă făcuseră destul de curios în privința ei.

Am văzut-o prima dată la expoziția anuală a liceului de arte, unde Zinu o invitase să-i vadă lucrările. Galeria de la Palatul Culturii era plină de lume când am ajuns acolo, iar el, când a venit să mă salute, tremura de emoție. Nici pomeneală să ne prezinte, mi-a arătat-o doar de la distanță, după care s-a dus să o adulmece. Nu-mi puteam da seama dacă e drăguță, dar felul în care se agita în mijlocul unui grup de băieți,

povestind și râzând, m-a făcut să mă gândesc la o vrabie care se scaldă fericită în nisip, în plin soare. Expoziția nu era grozavă, cu multe studii de școală, fără zvâc. Doar lucrările lui Zinu și-ale lui Dospi, un coleg al lui pe care-l cunoscusem de curând, erau cu cinci niveluri mai sus, foarte diferite între ele, unele haotice și emoționale, celelalte abstracte și minimaliste, dar toate pline de forță, surprinzătoare, vii. Eram mândru că-i cunosc pe băieți. În timp ce mă-nvârteam prin sală, m-am mai uitat după Manuela și am observat că nu-l prea băga în seamă pe Zinu, rămânând cu grupul ei, probabil colegi, cu care a și dispărut la un moment dat. Nu am mai stat nici noi mult și, în drum spre casă, Zinu a recunoscut că lucrurile nu avansau deloc cum își dorea el. Punea asta pe seama faptului că n-avea la dispoziție suficient spațiu de manevră și seducție și i-am dat dreptate. Era trist ca vremea de afară — cețoasă și rece, cu copacii uzi conturându-se, negri, pe cerul indigo.

Ocazia lui Zinu s-a ivit brusc la începutul lui decembrie, când David ne-a chemat la cabana familiei lui de la munte. Era prima dată când părinții îl lăsau să meargă acolo

fără ei, doar cu frate-său și cu prietenii. Era fabulos! După un calvar de frământări și ezitări, Zinu a sunat-o pe Manuela și-a invitat-o, iar când a primit pe loc un accept am crezut că o s-o ia razna de bucurie — toată ziua aia a vorbit în dodii, cu un zâmbet tâmp pe față, nu mai aveai ce discuta cu el. În afară de noi, aveau să mai vină Pită, Claponu' și doi colegi de trupă de-ai lui David, pe care nu-i cunoșteam. Aș fi putut să o invit și pe Irma, dar gândul de-a petrece atâta timp cu ea nu mă mai atrăgea deloc. Așa că am profitat de faptul că nici David și nici Claponu' nu-și chemaseră gagicile și i-am spus că e ceva între băieți. Ceea ce era, oricum, adevărat, exceptându-l pe Zinu. Gândul acestei evadări ne entuziasma maxim, pentru că plecam rar undeva, iar eu, unul, nu mai fusesem niciodată la munte. Plănuiam bețiii memorabile, fumând înăuntru, în cabană, cu muzica la maximum — ceva de neînchipuit acasă. Ne-am pregătit zile întregi, punând și scoțând haine din rucsac, înregistrând casete noi, adunând provizii de alcool și țigări în pivniță la Zinu și Clapon, unde mama lor nu cobora niciodată. Nu ne-am gândit niciunul la mâncare, noroc cu părinții.

La gara mică, unde ne dăduserăm întâlnire în ziua cea mare, am făcut cunoștință cu George și Bâtlanu', colegii lui David, și, în sfârșit, cu Manuela. Era îngrijorată — tocmai realizase că e singura fată din grup. Zinu a însoțit-o până la un telefon public, să-ncerce să-și convingă o colegă să vină și ea, dar n-a avut succes. Și cred că până la urmă doar rușinea de-a da înapoi a făcut-o să urce în tren. Am stat tot drumul înghesuiți într-un hol al trenului hodorogit, unde se putea fuma, și am pasat între noi o sticlă de rom, hăhăindu-ne din ce în ce mai tare. David era în formă, își scosese chitara și cânta tot ce-i trecea prin minte, făcându-i să zâmbească pe oamenii care treceau pe-acolo. La un moment dat au urcat niște soldați și el a început să bage cu armata, adaptând din mers pentru chitară piesele de la Albatros care făceau furori în discoteci. Cânta după ureche, încercând până găsea acordul și-apoi behăind versurile cât îl ținea gura, iar noi râdeam de ne prăpădeam. Și-am fost uimit, ba chiar m-am simțit puțin rușinat, când l-am văzut pe unul dintre băieții ăia în uniformă ștergându-și lacrimile. Din când în când o mai studiam cu coada ochiului pe Manuela,

care stătea exact în fața mea — asculta amuzată prostiile lui David și uneori privirea ei se pierdea în peisajul care alerga prin dreptul ferestrei. La-nceput, în gară, mi se păruse ciudată, dar pe măsură ce mă obișnuiam cu ochii ei de asiatică sau poate amerindiană, cu pomeții proeminenți și buzele care-i dezveleau complet dinții de sus când râdea, am ajuns să mi se pară interesantă, poate chiar frumoasă. De câteva ori am surprins-o zâmbind la glumele mele și, într-un rând, privindu-mă în timp ce mă uitam pe geam, iar ăsta era exact genul de atenție care-mi dădea apă la moară s-o fac pe grozavul.

Se întunecase deja când am ajuns la Răstolița, noroc cu zăpada care ne ajuta să vedem ceva. Am avut de mers destul de mult, cu rucsacurile în spate, întâi de-a lungul căii ferate și apoi prin sat, lătrați de câinii din curți. Cabana lui David era ultima de pe un drum desfundat care, câteva sute de metri mai sus, se pierdea în pădure. Pe de-a-ntregul din bârne, cu o verandă deschisă spre munte, arăta grozav. Cineva din sat făcuse deja focul, așa că înăuntru era cald și mirosea a lemn ars. Spațiul era împărțit simplu, o cameră de zi la parter și un dormitor mare la mansardă, iar la-nceput, ca în

tabără, toată lumea s-a precipitat sus, să-și aleagă locul de dormit. Eu am rămas la parter, erau și acolo două paturi și mi-am lăsat rucsacul pe unul dintre ele, cel mai apropiat de sobă. Restul încăperii era ocupat aproape în întregime de o masă lungă, cu banchete de ambele părți, pe care-am așezat fiecare mâncarea adusă de-acasă. Iar când ne-am adunat în jurul ei, gustând din toate și ciocnind sticle și pahare, părea, în atmosfera creată de focul din sobă și de coarnele de cerb de pe pereți, un ospăț din poveste.

Peste două ore era deja haos. Muzica bubuia în boxele cărate de David și George de-acasă, iar noi strigam unii la alții ca să ne auzim și ne certam în legătură cu ce piese să urmeze. În principal era metal greu, dar mai intrau bucăți rock, balade și, foarte rar, câte-o ciudățenie ca *Ice Ice Baby*, pe care Claponu' știa să țopăie exact ca-n videoclip. Manuela se relaxase, umbla prin cameră cu o sticlă de bere în mână, povestind cu toată lumea și dansând de una singură când îi plăcea câte-o melodie. Zinu însă se purta ca un idiot. Habar n-aveam ce-și închipuise, poate că o să sară-n pat cu ea imediat ce ajungem, și, fiindcă nu se-ntâmplase așa, se deprimase complet. Stătea singur la masă și

bea votcă, fără să-ncerce măcar să vorbească cu ea. Ce mi se părea însă cel mai aiurea era că toți ceilalți, inclusiv frate-său, se dădeau la Manuela. Îi vedeam cum se uită la ea și îi dau târcoale, fețele parșive pe care le-aveau când îi vorbeau, și toate astea mă scârbeau. Claponului și lui David le-am și spus la un moment dat că-s niște cretini, dar erau deja atât de beți încât n-au făcut decât să râdă de mine. Oricum, situația mi-a tăiat tot cheful de distracție. Pățeam destul de des asta, să observ ceva nasol și-apoi să rămân fixat pe chestia aia, nereușind să mă mai relaxez. Nici măcar să mă-mbăt nu mai puteam, oricât aș fi băut. Zinu în schimb s-a făcut praf și, după ce-a zăcut o vreme cu capul pe masă, a urcat clătinându-se la etaj. M-am întins și eu pe patul meu de la parter și am încercat să adorm în mijlocul vacarmului, dar era imposibil și mi s-a părut că a durat ore întregi până s-a stins totul și bețivanii au mers, în sfârșit, la culcare.

Cred că abia reușisem să ațipesc când cineva s-a apucat să tragă de pătura cu care mă acoperisem. Confuz, m-am răsucit pe jumătate să văd cine e și, când mi-am dat seama că era Manuela, mi-a sărit inima din loc. Se întinsese lângă mine, întoarsă cu